

O SÍLE DOBRÉHO SLOVA

Je pozdě odpoledne, po dešti, ale pořád vlhko a dusno a na obzoru už se rozpíná nová bouřka. Sedím nad překládáním, když slyším, jak se do schodů plíží Nevěšhlavu. Dojde až ke mně, uloží se (v tom vedru!!!) na hřející monitor, pořád jakoby nic. Tuším zradu.

“Co děláš?” (*Jaké příčiny má ten náhlý zájem?*)

“Kácím stromy.”

“A co překládáš?” (*Jistý překladatelský talent by tu byl...*)

“Torisférické konce u uzavřených expansních nádob.”

“Aha...”

Chvilí je ticho.

“Takže tě nezajímá, co se děje kolem?” (*Opravdu diplomatická otázka...*)

“Uhodl's, milý telepate.” (*Nadpřirozeným silám se nemá nic usnadňovat...*)

“Ani jak se daří mým stromečkům?” (*Ještě že se složité zákony o adopci nevztahují na stromy...*)

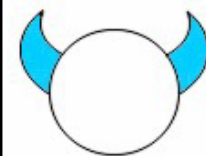
“Jak ty do mě vidíš...”

“Ani že mi na ně chodí hladový potkan?” (*Že by ty mrňavé chundelaté potvory byly přece jen k něčemu dobré?*) (pokr. str. 2)

OBSAH

O síle dobrého slova	1
Uzemnění	3
Cobylinec aneb jak naštvat redakčního skřítku	4
Výprava do Lanocentra Olomouc	5
Království prince Ericha	6
Tavba železa v Rudicích	8
Zprávy odevšad	9
Starý Nový hrad	10
Zprávy ze schůzek	10
Kmenový slovníček II. - Sekaní potapěči	12
Závěmík	12
Příloha	Uzly III.

TWISTER

NOVÁ ZEMĚ

č. 07/ročník 01

“Dobrou chuť...” (*Etuda na téma “Jak vytočit božsky trpělivého redakčního skřítko...”*) Zabralo to. Nulová hmotnost našeho milého Nevěšhlavu nadskočila na monitoru, až se rozkmital obraz. Aby to monitoru nebylo líto, začal skřítkovi vzteky přeskakovat i hlásek.

“Ještě mu popřej dobrou chuť! Ta vyžraná potvora rozhrabe celý květináček, jeden stromeček nakousne, ostatní vysype, a tebe to nechává zcela chladnou! Normální člověk už by se snažil potkana zbavit. Nezačneš ho ještě přikrmovat?”

“Ne, otrávený zrní si šetřím na tebe, budoulinku. Abys mě nechal aspoň občas v klidu pracovat...” (*Jsem zvědavá, kdy po mně něčím bací...*)

Obrazovka začíná připomínat monitor kardioskopu.

“Že já se na to tady nevykašlu! Ještě abych se staral o hubení potkanů já, ne?”

“Jo. S tvou láskou ke všemu živému by mě to nepřekvapilo...”

Nevěšhlavu zapomněl samým úžasem zavřít pusku. Nojo, vždyť takový potkan je také dílo matky přírody. A taky se to ubohé hladovějící zvíře musí něčím živit, že? Jo, matka příroda umí...

Nevěšhlavu nerad prohrává - jako ostatně skoro každý... Ani teď se nevzdává.

“Mám rád hlavně stromy. Potkany nemusím.”

“Však já ti ho na večeři nenutím...”

“Ještě to tak! Stejně by ses ho bála a pištěla bys jak střelená, kdybys ho jen zahlídla...” (*Tak to mě, kamaráde, ještě neznáš...*)

“To víš, že ano. Ale už mi dej pokoj, jo? Nebo nebudeš mít večer co kazit...”

(*Poslední kapka...*)

“Tak já něco kazím, jo? Lidi nevděčný... To se tady může ubohý skřítek sedřít a oni by ještě chtěli, aby za ně makal! Ruce to má obě levý, v hlavě seno, slepý je to jak krtek, venkoncem k ničemu, ale rejt to umí. Zato na vlastní zahradu to zvysoka kašle...”

Začínám si v duchu preventivně odříkávat seznam Nevěšhlavových dobrých vlastností. Nepije, nekouří, nepořádá hlučné mejdany, někdy i nežvaní... A občas má i pravdu... V zájmu zachování klidu a trosek čistého svědomí asi toho potkana budu muset opravdu přikrmit otráveným zrním...

A tak nechávám vibrující monitor, aby se utřepal, a jdu shánět vhodnou svačinu pro potkana.

Nevěšhlavu ještě chvíli nadskakuje a pak mu dochází, že asi zase dosáhl svého. Když se se sáčkem červeného zrní vydávám po schodech dolů na dvůr, je najednou ticho, jen ze schodů za mnou tlapkají takřka neslyšně skřítkovy bačkůrky.

Zato na dvoře si to vynahradil. Sem to nesyp, tady lezou mravenci, tam taky ne, tam sedávám v poledne, tady spává sousedovic kočka, sem lítají včely a tudy potkan nechodí. Tak mi připomněl moji maminku, že jsem potajmu zamáčkla slzu lítosti, že se tohoto nadělení nedožila... O jak vzácné výměny názorů jsme přišli... Jedovatě červené zrní končí na schodech do sklepa. Konečně se zdá, že mám zas na chvíli pokoj. Odcházím pokračovat v práci...

Zato večer, když jdu zavřít okno kvůli velmi společenským komárům líhnocím se v sousedově kádi na vodu, vidím při pohledu z okna zajímavou scénu. Nevěšhlavu stojí před květináčky s pavlovními, půl metru před ním sedí na zadních statných potkan a se sepjatými předními pacičkami a s hlavou samým údivem nakloněnou

valí oči, div mu nevylezou z důlků. Nevěšhlavu mu totiž přednáší o zdravé výživě. Že čerstvé zelenisko (a to ještě nejasného, ba téměř exotického původu) způsobuje nadýmání, zatímco kvalitní červené zrní působí jako rajská ukolébavka... Pro jistotu se skřítek ležerně opírá o motýčku, co kdyby byl náhodou potkan nedostatečně vzdělán, trpěl nedostatkem respektu nebo nedoslýchchal.

Asi po deseti minutách podrobného líčení zdravotních potíží způsobených nadměrnou konzumací čerstvých pavlovníí má dost i potkan. Nevěšhlavova výřečnost ho neodolatelně ukolébává, až potkan zmožen přívalem slov vsedě pomalu usíná.

S napětím sleduji, co bude dál. Teď by se mohl neohrožený redakční skřítek přestat opírat o tu

motýčku a bacit s ní svého posluchače po hlavě. A pak pokud možno rychle zmizet, než se ho ujmou potkanovy blechy. Doufám, že ho nenapadne mi aportovat potkana jako kořist... Při představě skřítko Nevěšhlavu, jak s mrtvým potkanem v zubech přibíhá pochubit se úlovkem jako kdysi náš pes Alík, dostávám záchvat smíchu. Můj smích probouzí potkana, jeho pohyb přivádí zpět do reality skřítko, který mezitím ztichl a fascinovaně na potkana zíral jak králík na hada. Potkan - zřejmě postrádaje konec uklidňující přednášky - párkrát přešlápně z nohy na nohu a pak asi dochází k závěru, že mu pár soust nestojí za tu ztrátu času. Švihne ocasem a obrací se zpět do sklepa.

Skřítkovi Nevěšhlavu při potkanově prvním prudším pohybu hrůzou vyklouzne motýčka a se zvonivým úderem dopadá na zem. Potkan samým leknutím výrazně zrychluje tempo důstojného odchodu...Kdo ví, jaké škody na duševnu tomu ubohému zvířeti Nevěšhlavu způsobil...

Čistě preventivně jsem druhý den ze zahradní místnosti vystěhovala kovový regál a pavlovnice postavila na jeho horní polici. Co by člověk neudělal pro svůj klid...

Ovšem Nevěšhlavu mi od té doby nezapomněl asi třicetkrát zdůraznit, že potkan od toho památného večera okusovat pavlovnice nechodí. Svým způsobem ho chápu (potkana i skřítko). Z pedagogických důvodů je však třeba zdůraznit, že tento případ názorně ukazuje, čeho lze dosáhnout dobrým slovem... D.

UZEMNĚNÍ

D.: “V úterý 4. 9. je první schůzka v příštím roce...”

Marek: “Cože, v pondělí?”

D.: “V úterý, Marku, sesedni se svého ucha.”

Marek: “Ucho sedí na mě...”

Schůzka, opakování uzlů, Píff startuje vázání osmičky:

“Tři, dva, jedna, včil!”

Marek: “Co to znamená “včil”?”

Cobilynec aneb jak naštvat redakčního skřítka

Piff: „... a ten češtinu bít jeho cobilynec.“

Pavča: „Cobilynec je moc krásnoučké slovíčko, to by nemělo padnout do propadliště dějin. Co z toho udělat nějakou rubriku v Twisteru?“

Piff: „Že ale abí něgdo nefzal tu rubryku moc osobně...“

Pavča: „V té rubryce by se muselo psát tak heski češki? To bi mnel Nevještlavu proč si vjesyt hlavu, jak bi mu s toho šla kolem.“

Piff: „Nóóó, pošopyla, pjekně podle pravydle (ot slova vydle) bi se tam psalo f té rubryce.“

Pavča: „No to je pjekný, že podle pravydle, ale co pak má bít „pošopyla“? A ta pravydla bi se vimíšlela za pochodu, jako ty vydle, nebo už jsou njejde uđelaný? A co bi se tam, jako f té rubryce, psalo? O trusu, teda jako o cobilyncýh, nebo o kráse tzeščyny nebo bi se tam rozebýrala dýla naših stálíh i zahradňycňýh dopysovatelú? A nebojýž se o sdraví našeho trpajzýka? Abi se za chvýly namenoval Ušseobjesyl!“

Vázzeňý čtenáři, právjte ste sy přečtly stručné záznam majlovýho rozhovoru, keré zme vedly s Pařčó potom, co zme sy přečtli majl vot jedného rači nemenovanýho čovjeka. Vopravdu móc náz ynšpyroval a mi mu týmto děkujem za chvytku betálné sandy.

Piff a Pavča

Poznámka redakce:

Nebudu zapírat, že mi touto rubrikou Piff s Pavčou kápli do noty. Je až s podivem, jak ořesné hrubky lezou z per některých lidí, kteří jsou navíc značně pyšní na své znalosti a dovednosti a nezapomínají ostatním opakovaně připomínat, jaký jsou (ti ostatní, samozřejmě) trus u nohou příslušného velikána (samozřejmě ne jeho vlastní). Že sami ale - přes veškeré úsilí pedagogů - nezvládli ani vlastní jazyk, který do nich škola hustila v průměru 13 let tři vyučovací hodiny týdně (to jest celkem zhruba 1677 vyučovacích hodin čili skoro dva celé měsíce jejich života), to považují za zanedbatelný detail. A to přitom zcela záměrně opomímám čárky, neboť používání interpunkčních znamének vyžaduje údajně IQ nad 100 a to lze podle statistiků očekávat jen u poloviny populace...

Vím, že leccos způsobí tiskařští šotci a jiná havěť, ale bohužel, ne všechno se na ně dá svést - aspoň na první pohled poznáte, s kým máte tu čest... A tak se občas setkáte s používáním zkratky p. (pan) před jménem ženy, kam správně patří zkratkové slovo pí (paní), jinde zas viz. s tečkou, jako by to byla zkratka (přitom je to prostý rozkazovací způsob od slova „vidět“) atd. atd. atd.

D.

4/12

VISÍM, VISÍŠ, VISÍME aneb BYLI JSME

V LANOCENTRU OLOMOUC

Za akcí tohoto typu jistě není těžké vysledovat Piffův vliv. A protože zápis slíbil vlevo letící a šklebící se Pepa, nebudu předbíhat a jako chuťovku nabídnou jen pár fotek (výběr z těch, které jsem nezkazila).

Komentář pro ty, kdo u toho nebyli: vlevo Červenáček nacvičuje důvěru v jištění ze strany Qinzy. Nahoře Pepa „ochutnává“ tzv. houpačku - sestavu lan, která vás napřed nechají pár metrů propadnout se dolů a pak vás pěkně pohoupají. Pepa evidentně ve stadiu

pádu... Uprostřed scény jak z akčního filmu - skupina dospělých má za úkol vyškrábat se do posledního člena na třímetrovou stěnu. Snímek zachycuje stadium, kdy poslední pozůstalý „leze“ nahoru po žebříku vytvořeném z visícího kolegy. Mimochodem, zvládli to ve velmi dobrém čase, který jsem už zapoměla. A na posledním snímku se na čtenáře směje Martin Viščor, který se k nám tentokrát připojil i se svou sympatickou přítelkyní. D.

5/12

KRÁLOVSTVÍ PRINCE ERICHA

V sobotu 21. června jsme se s Věrou vydali prohlédnout terén a zařídit nejdůležitější věci pro podzimní výpravu za historickými vláčky. Doprava nás i plně naložených kol do Žďáru nad Sázavou proběhla celkem v poklidu. Po nakoupení potravin jsme se vypravili směrem k Sázavě. Počasí bylo takové nic moc, ani zamračeno, ani pořádný déšť, celkem zima a hlavně nám umožnilo ověřit si v praxi první Murphyho zákon cyklistiky, který říká, že ať se jede, kam se jede, je to vždycky do kopce a proti větru. Vítr byl takový, že jsme i s kopce museli poměrně usilovně šlapat, abychom jeli dopředu a ne dozadu.

V Sázavě jsme chvíli hledali staré nádraží. Když jsme prošli přes uzavřenou závoru do něčeho, co vypadalo jako dvůr nějaké zapomenuté továrny, ocitli jsme se přímo v království Prince Ericha. Asi nebudu daleko od pravdy, když řeknu, že toto malinkaté království je něco jako ráj velkých i malých kluků. Na první pohled sice trošku připomíná šrotiště, ale už na ten druhý pohled si pozorný návštěvník všimne spousty zajímavých starých lokomotiv, různých vagónů, které už na tratích nepotkáte, drezíny, osobního auta, co jezdí jen po kolejích a vojenské techniky, na níž je vidět, že už má ledacos za sebou. To všechno tady trpělivě čeká, až pár fandů sežene dostatek peněz a času na to, aby všechno tuhle nádheru napucovali a znovu uvedli do provozu. Samozřejmě, že jsme si nenechali ujít příležitost a začali jsme to všechno prolézat a prohlížet. Při tom jsme taky objevili Prince Ericha. Tak se totiž jmenuje třínápravová parní lokomotiva z roku 1890, která tady čeká na opravu.

Zbýl nám ještě tak akorát čas na svačinu, když se z dálky začalo ozývat houkání. Netrpělivě jsme očekávali příjezd vlaku. Houkání se ozývalo z nevelké dálky a hodně dlouho to vypadalo, jako by vlak stál někde za rohem, houkal a nejel. Za drahnou dobu se z mírné zatačky vynořila zářivě modrá malinká lokomotiva táhnoucí dva vagónky a z budky strojvůdce nám mával Jirka. Počkali jsme, až odstaví vlak, a zašli jsme společně na oběd, abychom domluvili podrobnosti o podzimní vláčkové akci. Ověřili jsme si starou pravdu, že když člověk na venkově něco potřebuje, má se zeptat v hospodě. Zrovna když jsme přemýšleli, kde budeme na podzim tábořit,

objevila se v lokále skupina lidiček, které Jirka předešlý den vezl i s hromadou všeho možného z Přibyslavi na jejich tradiční tábořiště, které je nedaleko trati. Slovo dalo slovo a my jsme za chvíli měli adresu majitelky louky a předběžný souhlas k podzim-

6/12

nímu táboření.

Po obědě jsme naložili kola do vagónu a sebe do budky strojvedoucího a společně s táborníky jsme se vydali směrem ku Přibyslavi. Cestou jsme vyložili naše nové známé přímo u jejich tábora, který tady na léto připravovali, a dozvěděli jsme se o dalších několika místech, kde bývají tábory.

Přibyslav jsme na kolech projeli velice rychle, a to i přes to, že byla celá ucpaná lidmi, stánky a dalším pouťovým rejem. Nakoukli jsme do hasičského muzea, ale na prohlídku jsme nešli, protože bychom nestihli odjezd vlaku zpátky do Sázavy. Raději jsme se projeli trochu po okolí. Ještě jednou jsme si pak protáhli trať v budce strojvůdce, nabrali jsme lidi, kteří prořezávali křoví okolo trati, a u tábořiště jsme byli přepadeni partou kovbojů „střílejších“ papírovými koulemi.

Ze Sázavy jsme se pak vydali za majitelkou louky, kterou ti z vás, kteří pojedou na podzimní vláčky s námi, uvidí osobně (teda tu louku). Najít starousedlíka v malé posázavské vesničce je otázka pár okamžiků. Paní byla doma sama, protože „mladí“ odjeli do Itálie a odmítnout pozvání na kafe a na buchtu se prostě nedalo. Když jsme se moc upejpal, tak prohlásila, že na neděli má upečeno něco jiného a to nám samozřejmě nedá. Na důkaz svých slov sáhla do trouby a na pár okamžiků vytáhla nádherně zdobený kulatý koláč. Zůstali jsme na návštěvě něco přes hodinu a dozvěděli jsme se spoustu místních zajímavostí a domluvili si i případnou možnost táboření příští rok s podmínkou, že to bude až po „stálých nájemnících“, kteří sem jezdí už dvanáct let. Navečer jsme se ještě stavili obhlédnout tábořiště přímo na místě a ještě jednou si promluvit s jeho dočasnými obyvateli. Vše proběhlo k naší plné spokojenosti, takže nejenže máme kam jet na podzim, případně na nějakou z našich příštích výprav, ale možná budeme na vláčcích mít pár hostů navíc.

Z tábořiště jsme se vydali na nedaleký kopec Rosička, na kterém přednedávnem vyrostla nová rozhledna, která tvoří stojan antény vykrývače pro mobilní telefony. Nebyli bychom to my, abychom si nevylezli nahoru. Pohled odtud je nádherný, jen prudký vítr a kývání rozhledny nebyly zrovna nejpříjemnější.

Z Rosičky jsme sjeli zase dolů do Sázavy a protože už se šelo, rozhodli jsme se začít hledat místo k přespaní. Podařilo se nám to někdy před desátou večer v lese kousek od nové cyklotrasy. Tropiko, které jsem si objednával zároveň s kmenovými, slavilo svou premiéru. Zodpovědně prohlašuji, že se pod něj pohodlně vejdu dva lidi a dvě kola s bagáží, aniž by se někdo nebo něco muselo moc mačkat.

Ráno jsme se vyhrabali poměrně pozdě. Ve spacáku bylo přece jen líp než na chladném povětří. Pokračovali jsme dál po lesní cestě, po níž jsme přijeli, projeli jsme přes Nové Hamry a přes Žďár nad Sázavou pokračovali směrem k Brnu. Projížděli jsme v pohodě krajinou Vysočiny, která jako by byla přímo stvořená pro cyklistickou a běžkařskou turistiku. Všechno probíhalo v nádherné pohodě až do Sklenného nad oslavou, kde Věra zjistila, že má píchlou duši. To, co nastalo, by zasloužilo zvěčnit v seriálu Pat a Mat. Duši jsme napřed vyměnili, pak jsme zjistili, že i náhradní duše utíká, takže jsme museli znovu sundat plášť, duši zalepit, po nasazení jsme zjistili, že záplata nedrží ... Duši jsme sundali a nandali celkem třikrát nebo čtyřikrát a tato zábava nám vydržela asi dvě hodiny.

Konečně jsme vyrazili. Užili jsme si nejen šlapání do kopců, ale hlavně nádherných dlouhých sjezdů po málo frekventovaných silničkách. Pohoda skončila

7/12

v Tišnově. Po dlouhém sjezdu jsme na rovině měli pocit, že jedeme do kopce a provoz naprosto šíleným způsobem zhoustl. Naštěstí jsme po pár kilometrech odbočili do Kuřimi a za chvíli jsme si užívali nádherného posledního sjezdu do Kníniček.

Co říct závěrem? Myslím si, že se tento víkend po všech stránkách vydařil. Akce Vlázky je zajištěná a navíc máme záložní tábořiště. První den jsme najezdili na kolech vyloženě lážo plážo asi čtyřicet kilometrů, druhý den něco přes osmdesát. Na Vysočinu by možná stálo za to vyjet se staršími na cyklovýpravu a trochu jsem si znovu uvědomil, proč pěšky budu chodit raději po vyšších horách, kde mi nehrozí poměrně úmorné procházení zemědělskou krajinou. Piff

TAVBA ŽELEZA V RUDICÍCH

První z červencových svátků jsme se s Pavčou vypravili na jednodenní výlet k rudickému větrnému mlýnu, abychom si vyzkoušeli to, co na vás chystáme na první podzimní výpravu. Jak by řekl Peťa Bláha společně s vojínem z jednoho vtipu, nic zvláštního se nestalo. Autobusy jezdily, sluníčko svítilo, pec vzorně dýmala a pak spokojeně žhnula a polykala směs dřevěného uhlí a rudy, ani měchy tentokrát nikdo nepropálil, prostě pohoda.

Protože se tavba konala v rámci místních slavností železa, malinko jsme nakoukli i do středověké kovárny a Pavča si vyzkoušela, jak se leze po jeskyňářském laně pomocí džímara. V mezičasech jsme dumali o trase srpnového puťáku a taky o tom, co všechno bychom mohli během zájmové tavby dělat a není toho zrovna málo.

I tentokrát se pánům z Technického muzea podařilo vyrobit docela slušný kus železná houby. Vlastně by se dalo říct, že nám, protože jsme trochu vzduchu do pece taky vlastnoručně nafučeli. Když se obecnost rozešlo, domluvili jsme ještě pár detailů ohledně půjčení pece a nutného nářadí na podzimní tavbu v Josefovském údolí a pár maličkostí týkajících se výroby čelních štítků a dyšen, které si budeme muset uplácat na první nebo druhé schůzce v září. V podvečer jsme ještě nakoukli do lomu, odkud budeme muset dovézt speciální žáruvzdornou hlinu a pak už nám nezbylo než spěchat na autobus do Brna.

Náměty k přemýšlení

Tavba železa ve starodávné peci je sice záležitost dlouhodobá a pracná, ale tahat měchy může vřdycky akorát jeden. Než toho začne tak za čtvrt hodiny mít dost a musí ho vystřídat další nadšenec, zbude ostatním dostatek času na další činnosti, ke kterým je potřeba oheň a hromada žhavého popela. Obojího bude dost a dost, zvlášť po ukončení tavby.

Přímo na místě bude možno postavit si pravěkou reflektorovou keramickou pec, ve které můžeme zkusit vypálit předměty do velikosti asi 5 cm. Některé z nich si můžeme vyrobit na schůzce, aby nám stihly vyschnout a při vypalování nepopraskaly, něco si můžete uplácat doma, něco uděláme na místě a zkusíme, jestli se nám to povede dostatečně dobře opatrně vysušit sálavým teplem pece. Kdo si chcete zkusit udělat napodobeninu nějakého pravěkého předmětu, zkuste si zajít třeba do

Anthroposu nebo se koukněte do nějaké knížky, ať víte, jak to vypadalo. Je na to, tuším, i nějaký čin.

Nabízí se ideální příležitost zkusit si rozdělat oheň rozfoukáním uhlíku, zpracovat soušku a další věci do zasvěcovací stezky.

Námět pro kuchaře: kdo bude chtít překvapit sám sebe a své okolí nějakým „zaručeně pravým“ pravěkým receptem, má možnost. Nabízí se pták (třeba kuře či slepice) i s peřím opatlaný hlinou a upečený, obdobně udělaná ryba, kus flákoty či zeleninka, Setonův hrnec, placky na kamenech, ... Fantazii se meze nekladou, času bude poměrně dost a co si kdo přinese a uvaří, to si taky sní. Případně se může chtít pochlubit a dát ochutnat ostatním. Jen bych prosil ty, kteří budou ke svému kuchtěni potřebovat hlinu, aby závčasou dali vědět.

Piff

ZPRÁVY ODEVŠAD

Wakiyela dělala pořádek v knihovně a půjčila nám několik navýsost zajímavých knih. Ani Zbyněk na nás nezapomíná, takže rukou zkušenu prohrábl hromádku knih, které vyřazovala místní knihovna, a zachránil pro nás jednoho Zapletala... Od dědy jsme dovlekly dalších několikero zajímavých publikací, od přírodovědných klíčů až po knížečky s kouzly, od Yučikaly z Prahy přišel článek o barvení rostlinami. Přehled všech knih, které jsou kmeni k dispozici, připravujeme do dalšího čísla Twisteru.

JE NEJVYŠŠÍ ČAS začít sbírat různé trávy a jiné pozoruhodnosti na suché vazby. Zejména obilné klasy doporučujeme sbírat ještě za zelena, neboť u zelených klasů se ještě obilky tak ochotně nedrolí. Sbírat lze vše, co vypadá zajímavě - kvetoucí květiny, větvičky s plody apod. Nasbírané kvítí sušíme zavěšené za stvoly. Při sběru prosím alergiky, aby si dali pozor, protože pro ně takové dobrodružství může skončit alergickým záchvatem!

21. 6. 2001 proběhl v divadle Barka na Svatoplukové křest knihy Ing. Svobody o brněnském podzemí. Při této památné příležitosti se promítaly zajímavé diapozitivy a videofilm v podzemí pořízený. Z přítomných (Peťa, Evča, Piff, Věra, Waki, Martina a D.) si tuto pozoruhodnou publikaci zakoupil Peťa. Nám ostatním se na to, že je vlastně už zastaralá, neboť výzkum pokračuje milovými kroky, zdálo dost drahá, přestože za vidění opravdu stojí a hodí se jistě i jako parádní dárek. Nejpozoruhodnější informací, která za celý večer padla, byly pokyny, kterak se do podzemí na vlastní nohy dostat. Jak tak znám některé zvědavé jednotlivce, myslím, že se od nynějška bude brněnské podzemí hemžit nejen potkany...

Od léta chodí kmeni pravidelně časopis Děti země a trampský časopis sdružení Avalon Puchejř včetně zajímavých příloh a zvláštních vydání. Všechna došlá čísla lze najít v příslušných složkách a odtud si je i vypůjčit (a samozřejmě je tam poté opět vrátit). Chtělo by to taky na začátku září vrátit všechny povypůjčovaná čísla Bizoního větru a taky někoho, kdo se začne o knihovnu trochu systematicky starat...

STARÝ NOVÝ HRAD

Do krásného letního dne zní z dálky hlasy a zvuk bubnu, občas zazvonění zvonku, smích a cinkání náradí. Před hradem čekají u osedlaného koně a dvou oslíků dvě děti, před spuštěnou padací bránou hradu stojí dva ozbrojení strážníci. Průchodem za nimi je vidět na nádvoří malého hradu čilý ruch, míhají se tam ozbrojenci v drátěných košilích i ženy v dlouhých šatech a s čelenkami ve vlasech. V ocelové kleci je zavřený pro výstrahu ostatním provinilec, v rohu nádvoří sedí řezbář a vyřezává ze dřeva lžiči. Vedle něj vyložil své zboží sběratel polodrahokamů a nabízí své kameny vylepšené klíčkami ze stříbrného drátu. V jiném koutě stojí malířčin stánek s krásnými obrázky koní. O kus dál mládež hraje karty a vedle nich se tři mladíci cvičí ve střelbě ze samostřilu na slaměný terč. Uprostřed nádvoří se honí několik dívek a chlapců a o kus dál leží dva barevné dřevce a u nich přílby a štíty, jeden se červenobílým znakem hřebene, erbem to pánů z Boskovic, druhý se znakem perněštejského zubra. Všude kolem je živo...

Pohádka? Natáčení filmu? Stroj času, který nás odnesl do středověku?

Ani to, ani ono. Je neděle 24. června 2001 a jsme na jarmarku na Novém hradě u Blanska. Nebýt spousty turistů a cyklistů, kteří se přijeli také podívat, řekli byste,

že se tu zastavil čas. Pravda, vlnitý plech v koutě nádvoří a cihly složené v průjezdu by Vás brzy vrátily do současnosti, ale ukazují také, že 21. ZO ochránců přírody, vlastník hradu, nečeká na zázraky a pro svůj hrad něco dělá.

Chcete se přesvědčit na vlastní oči? Pak máte možnost 6. a 7. 10. 2001, kdy je v době od 10 do 17 h podzimní jarmark. Jak se na Nový hrad dostanete? Z Blanska zastávky je to 5,5 km pěšky. Auto doporučujeme nechat doma, stejně je musíte nechat stát před Olomučanami (přijíždíte-li od Brna) a dojít pět kilometrů po svých. Je to krásná procházka (přičemž Šmudla nedoporučuje jako obuv lodičky) a hezký zážitek. D.

ZPRÁVY ZE SCHŮZEK

Na poslední schůzce jsme vyřešili pátou indicii pevnosti Boyard (viz článek

v příštím čísle). Jen tak pro zopakování, zatím máme následující indicie: míč, jedle, sklenice, oltář, stopkaté ovoce. Každá z těchto věcí má s předmětem, který hledáme, něco společného - třeba tvar, příležitost, při které se používá, materiál, způsob zdobení, způsob umístění apod. Šestá indicie, Nevěšhlavova poezie z 5. čísla Twisteru ještě čeká, až se do ní pustíme...

10/12

Miša v boji s kolážími (červnová schůzka)

Před prázdninami jsme také zopakovali základních desítku uzlů. Od uzlařského desetiboje nám uplynuly necelé dva měsíce. Za tu dobu se Marek neuvěřitelně zrychlil, zato ostatní se zpomalili a někteří zapomněli některé uzly úplně. Přitom se pořadí na prvních třech místech měnilo, když jsme rychlostní závod podruhé opakovali. Kdybychom bodovali systémem 3-2-1 každý uzel, vypadalo by výsledné pořadí takto:

Dan v zajetí dračí smyčky

Na poslední schůzce před prázdninami se vyhodnocovaly deníky. V kategorii mladších vyhrála Šmudla, v kategorii starších Terka, z jejíhož deníku byl v minulém Twisteru zápis z raftů i s výtvarně velmi pozoruhodným obrázkem. Z hromádky cen připravených jako odměny do soutěží tedy ubyl nůž a jedna z knížek. Protože stejné hodnocení by mělo probíhat každý půlrok, je možná čas začít na deníku trochu pracovat... Mimochodem, hromádku cen slíbila Waki rozšířit o některé zvlášť zajímavé exempláře...

Marek s Pepou při ekvilibristickém čísle

1. Marek s 23 body, 2. Šmudla se 14 body, 3. Riči s 9 body, 4. Liška s 5 body
Vzhledem k nepřítomnosti Qinzy a Sisi, které vyhrály uzlařský desetiboj v kategorii starších, odpovídají výsledky přesně výsledkům uzlařského desetiboje (kdy byl Marek v kategorii starších třetí, Šmudla v kategorii mladších první a Riči druhá).

Protože po prázdninách začínáme s pokročilejšími a spolehlivějšími uzly, doporučujeme přes léto opakovat, opakovat a opakovat. Na pomoc si vezměte přílohy. Poslední příloha o uzlech (rybářské uzly, úvod do ručních prací založených na uzlech) vyjde se zářijovým číslem Twisteru. D.

11/12

KMENOVÝ SLOVNÍČEK II. - SEKANÍ POTAPĚČI

Chápu, že leckterou maminku obejde hrůza, když si v přípravě akce přečte v jídelníčku pojem "sekaní potapěči". Jedná se o zcela prozaickou drť sojového masa, která sama o sobě vypadá nevábně (a nápadně připomíná nasekaný světlý potapěčský neoprén). Použije-li se však k zahuštění gulášové polévky ze sáčku, má za následek chuťově zajímavou, sytou a výživnou polívku, ve které doslova stojí lžíce, takže stačí zcela sama nebo v kombinaci s chlebem zasytit hladové pocestné, kterým už zpravidla bývá celkem jedno, co jedí, hlavně, že něco je. Stejně tak lze gulášovku zahustit brkaší v prášku a na její další vylepšení použít

různé polévkové kostky, sušenou polévkovou zeleninu a cibuli, česnek, různé bylinky a plevelí, brambory poztrácené na kraji silnice z vlečky traktoru, vuřt, párek, zbytek salámu, lahůdku zvanou "koňské žrádlo" (o té zas příště) a jiné pozoruhodnosti...

(Autorem tohoto pozoruhodného vynálezu, tedy gulášovky s potapěči, je Píff). D.

ZÁVĚRNÍK

Proč sedmé číslo, ptají se možná ti čtenáři, kteří neznají poměry v redakci. To proto, že pořad něco zbývá - tu popis budek pro sovy, onde přehled „ztrátových“ pravidel, tam přehled plnění činů či zasvěcovací stezky, šifry, mé kuchařské postřehy, povídky, které nabízí Waki... A jak vidíte, ani sedmé číslo to nezachránilo. Výjimečné je toto číslo však je i tím, že neobsahuje program na další období, neboť beze změny platí program uveřejněný v 6. čísle.

Jen tak na okraj musím podotknout, že ne všechny překlepy a chyby v Twisteru mám na svědomí já. Třeba zkomolení Wakiny přezdívky (asi dvakrát se nesprávně objevilo „Wakiela“ místo správného „Wakiyela“ - Šest holubích pírek) není moje vina, to popletla Dáša (indiánské jazyky jí ještě pořád dělají značné potíže). Nebo její vysoká matematika v minulém závěrníku (mezi jednou hodinou v noci a srazem o půl osmé určitě není rozdíl sedm a půl hodiny a Twisterů zatím nebylo dvanáct, nýbrž jedenáct čísel... - to si zase přidává zásluhy). A co víc - ještě ani nestihla rozeslat šesté číslo... (ne že bych chtěl žalovat, ale hlásit to musím).

Podstatná je dále zpráva, že od příštího čísla přestaneme posílat Twister lidem, kteří se nám za celý rok jediným slovem neozvali. Jedno číslo Twisteru včetně zaslání přijde na více než 20 Kč a tyto náklady nelze táhnout dlouho, není-li odezva. Nedostanete-li tedy zářijový Twister a máte-li dále o Twister v tištěné podobě zájem, stačí se ozvat na adresu kmene uvedenou níže v tiráži. Podmínkou bude příspěvek ve výši 20 Kč na náklady jednoho čísla (rekapitulace: známka 9 Kč, obálka cca 0,80 Kč, papír cca 0,5 Kč, kopírování cca 1 Kč/A4, tj. 10 Kč). Jinak je ovšem Twister i nadále k dispozici v plném znění na Internetu.

Všem čtenářům přeji krásné léto a těším se, že se v září opět potkáme.

Váš redakční skřítek Nevěšhlavu (alias Potvora, Uššeobjesil neboli Přežijuvše)

TWISTER č. 07/ročník 01 - měsíčník kmene Ligy lesní moudrosti Nová země Brno (reg. č. 613, IČO 7090 6521), kontaktní adresa: Tomášková 7, 615 00 Brno, fax 05 4524 5842, mail senta@petrova.cz, www.volny.cz/novazeme, určený pro vnitřní potřebu kmene a informování osob kmeni blízkých o jeho činnosti. Neprodejné. Vychází v nákladu 50 výtisků v elektronické i papírové formě 14. 7. 2001. Odpovědný redaktor: Dagmar Petrová, redakční rada: Vlastimil Píff Hanuš, Hana Hanušová, Pavla Pavča Maarová a redakční skřítek Nevěšhlavu (ten hlavně). Tiskové chyby a omyly vyhrazeny.